

Fastlagssöndagen

Predikan Lars Borgström (LFS)

Luk.18:31–43

Jesus sade till sina tolv lärjungar: ”Se, vi går upp till Jerusalem, och allt som är skrivet om Människosonen genom profeterna ska gå i uppfyllelse” (v 31). Så säger Han också idag till oss sentida lärjungar: ”Se, vi går upp till Jerusalem.” Han vill att vi liksom för vår inre blick skulle följa Honom upp till den heliga staden och se vad Han där hade att uträtta. Det är långfredagens och påskens händelser Jesus syftar på då Han sade att allt som genom profeterna är skrivet om Människosonen skulle gå i uppfyllelse i Jerusalem. Han sade, att Människosonen kommer att ”utlämnas åt hedningarna, och de ska håna och skymfa Honom, spotta på Honom, gissla Honom och döda Honom. Och på tredje dagen ska Han uppstå” (v 32–33).

Hur tog Hans första lärjungar emot detta? De hade nu vandrat tillsammans med Honom i tre år, men ändå står det att ”lärjungarna förstod ingenting av detta. Det var fördolt för dem, och de fattade inte vad Han menade” (v 34).

Lärjungarna var inte andligt klarseende

Lärjungarna trodde att Jesus var Messias. De trodde t.o.m. att Han var den levande Gudens Son (Matt. 16:16). Då var de väl ändå andligt vakna och seende? Nog var lärjungarna redan vid detta tillfälle troende Guds barn, men särskilt befästa i sin tro var de inte. Men handlar det inte om att tro att Jesus är Guds Son? Nej, en sådan tro är inte det avgörande och behöver inte ens vara frälsande. I Kapernaums synagoga fanns en demon som hade tagit en stackars man i besittelse. Är det inte förresten märkligt att denne orene ande kunde vistas i en synagoga som skulle vara den levande Gudens hus, en helig plats? Detta säger oss något om den döda religionen bland fariseerna och de skriftlärda under Jesu tid. Demonen trivdes tydligen i deras helgedom. Där dväljdes den. Först när Jesus kom in i synagogan blev platsen outhärdlig för den orene anden och den besatte mannen ropade: ”Vad har vi med dig att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att fördärva oss? *Jag vet vem du är: Guds Helige!*” (Mark. 1:24). Även djävlarne vet alltså vem Jesus är, att Han är den levande Gudens Son, men de bävar (jfr Jak. 2:19).

Vad är då den frälsande tron? Den frågan är mycket lätt att besvara. När Jesus senare, bortom långfredag och påsk, bortom kors och grav, såsom uppstånden visade sig för sina lärjungar i Jerusalem, sade Han till dem: ”Det står skrivet att Messias ska lida och på tredje dagen uppstå från de döda, *och att omvändelse och syndernas förlåtelse ska förkunnas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem*” (Luk. 24:46–47). Det var detta, omvändelse från synden till rättfärdigheten och syndernas förlåtelse i Jesu namn som lärjungarna skulle predika för en i synd fallen värld. De människor som i tro tog emot budskapet om syndernas förlåtelse i Jesu namn, d.v.s. på grundval av Hans blodiga försoning, blev, och blir fortfarande idag, frälsta.

Men varför förstod inte lärjungarna vad Jesus talade om? Varför förstår inte heller de flesta människor idag nödvändigheten av Jesu lidande och död?

Anledningen till den andliga blindheten

När en människa inte kan förstå varför Jesus måste lida beror det på att hon inte blivit träffad av lagen, d.v.s. att den Helige Ande inte fått avslöja henne som en lagöverträdare, en syndare och upprorsmakare mot Gud, den Högste. Ingen människa här på jorden har visserligen sett det fulla djupet av sitt eget syndafördärv. Liksom ingen människa kan se Gud och leva (2 Mos. 33:20), eftersom Herrens härlighet är en förtärande eld för varje syndare, kan ingen människa heller se det fulla avgrunds djupet av sin synd utan att helt gå under av förfäran. När den Helige Ande leder en människa till tro på Jesus och låter Han henne se så pass mycket av det egna fördärvet att det ska vara tillräckligt för att hon ska förtvivla om de egna krafterna och den egna rättfärdigheten, som ju bara är fläckade trasor, ”en smutsig klädsel” (Jes. 64:6), och istället fly till Frälsaren och svepas in i Hans fullkomliga rättfärdighet som fritt och för intet skänks åt var och en.

Men så länge man inte har någon syndakänedom nöjer man sig med "Jesu kärlekslära", den kristna etiken och den sociala och världsförbättrande kristendomen. Då finns det ingen plats för Jesu försoningslidande. Han är föredömet, en av oss. Han hjälper oss genom att ge inspirerande exempel, och vi ska nu hjälpa honom med fortsättningen av hans påbörjade verk, nämligen att sprida rättvisa och fred på jorden. Detta kan en människa leva efter och hålla för sann kristendom, så länge hon inte genom den Helige Ande blir upplyst om hur det egentligen är ställt med henne. Hon förstår inte hur djupt syndafördärvet sitter i hela mänskligheten och i varje enskild individ. Hon förstår det inte, därför att hon inte lärt känna sig själv.

Vad ska man under sådana förhållanden med Kristi försoning till? Finns det då inte viktigare saker att syssla med än meningen med Jesu försoningsdöd när världen håller på att gå under genom den orättvisa fördelningen av resurser, av krig och krigslarm mellan nationer och av motsättningar mellan olika befolkningsgrupper? Är det inte löjligt och enfaldigt att inför ett sådant katastrofhot syssla med teologiska och dogmatiska frågor som varför Jesus måste lida och dö? Vad hjälper det en människa om hon räddar sin själ, om hela världen går under, frågar man med det underförstådda svaret: "Ingenting!". Men Jesus säger precis tvärtom: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?" (Matt. 16:26).

Hur ska en andligt blind människa då bli en andligt seende människa? Det kan hon inte av sig själv. Men när hon likt den blinde tiggaren vid vägen utanför Jeriko ropar till Frälsaren: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!" (v 38, 39), "Herre, gör så att jag kan se igen!" (v 41), då får hon sina ögon öppnade.

Jesus botar blindheten

Det är ett Guds verk rakt igenom att den frälsande tron på Jesus, syndares Frälsare, uppstår och människan får andlig klarsyn. Hur detta går till visade Jesus sina oförstående lärjungar med den fysiskt blinde mannen som åskådningsexempel. Den blinde tiggaren som ropade till Jesus om förbarmande och bad om att få sin syn, är bilden av en människa, som fått upp ögonen för sin egna andliga blindhet, för sitt bottenlösa fördärv, och som en utblottad tiggare kommer till Jesus och tigger om hjälp och frälsning. Som så ofta annars gestaltar Jesus här en liknelse i handling istället för att berätta den. Han ville lära sina lärjungar, som fortfarande hade en sådan ytlig andlig kunskap, en viktig sanning och förde dem därför på vägen upp till Jerusalem där och då. Just innan de kom fram till den blinde förklarade Jesus för lärjungarna hur allt som står skrivet om honom själv hos profeterna skulle gå i uppfyllelse, hur han skulle få lida, bli hånad, skymfad, bespottad, gisslad och dödad för att sedan uppstå. När de ingenting alls förstod av detta kom de precis förbi den blinde mannen och det var dags att åskådliggöra genom ett praktiskt exempel hur lärjungarna skulle kunna komma att förstå vad han talade om. Jesus botade den blinde för dennes egen skull, men också för lärjungarnas och för alla kristna i alla tiders skull.

Den som inte inser att han själv är blind utan tror sig vara seende, ber inte om hjälp och kan inte heller bli botad. Ingen är så blind som den blinde, som tror att han kan se. De allra flesta människor är av det slaget.

Först när vi inser dels att vi är blinda, dels att vi ingenting annat är än fattiga tiggare och därför vänder oss till Jesus, först då kan Herren Jesus öppna våra ögon och ge oss synen. Först då är vi mogna för detta undergörande ingrepp av den gudomlige Läkaren och Frälsaren, så att han kan säga oss: "Du får din syn. Din tro har frälst dig" (v 42). Amen.